

I HJERTET AF
ROSENKORSET

FINDES DER EN DØR

DET GYLDNE ROSENKREUZ' INTERNATIONALE SKOLE
LECTORIUM ROSICRUCIANUM.

*Rosen er symbolet på den oprindelige
sjæls kraftcentrum i menneskets hjerte.
Rosen er den nøgle, som ethvert menneske bærer i sig.*

DØREN I HJERTET AF ROSENKORSET

Den, der ønsker at gå en spirituel vej, og som indefra higer efter sandhed, møder før eller senere Rosenkorsets symbol. I dette symbol er der skjult en dør, som åbner vejen til indvielse – til lyset, oplysning, sandhed, udødelighed og evighed.

I bogen „Christian Rosenkreuz’ Kymiske Bryllup” af Johann Valentin Andreae, som først udkom på tryk i året 1616, bliver der fortalt historien om en mand, der bliver indbudt til et „kymisk” kongebryllup. Bag de gådefulde episoder i denne roman gemmer der sig i virkeligheden en skjult skildring af den kristne indvielsesvej fra det første kald til det udødelige menneskes opstandelse.

CHRISTIAN ROSENKREUZ

Christian Rosenkreuz er prototypen på et menneske, som går denne vej. Det alkymiske kongebryllup er i virkeligheden hans eget spirituelle bryllup. Han gifter sin nyfødte sjæl, der er blevet lutret ved hjælp af mange prøvelser, med Kristusånden til et nyt, udødeligt menneske med et uforgængeligt legeme. Navnet „Christian Rosenkreuz” er et koncept. „Christian” hentyder til den universelle

Kristusånd, ved hjælp af hvilken opstandelsen bliver mulig. Og „Rosenkreuz” viser metoden dertil.

KORSET OG ROSEN

Korset som symbol er meget ældre end 2000 år. Det er en af menneskehedens ursymboler. Den horisontale bjælke står for materiens og dødelighedens verden, hvori vi lever. Den vertikale bjælke symboliserer Guds Ånd, lyset, som stråler ind i denne verden for at forløse dét, som i sandhed er udødeligt, fra materiens omklamring. Når et menneske åbner sit hjerte for sandhedens lys, da kan den horisontale og den vertikale bjælke mødes dér. I deres skæringspunkt opblomstrer der en rose ud fra den udødelige Åndsgnist, som ethvert menneske besidder som nøgle. Denne rose er den atter opblomstrende guddommelige sjæls kraftcentrum, som begiver sig på vej til sin brudgom, til Ånden.

Ethvert menneske bærer nøglen til sandhed i sig selv! Det Gyldne Rosenkreuz’ Internationale Skole går midt i livet en spirituel vej med sine elever for at frilægge denne nøgle, for at anvende den og til sidst at åbne døren til indvielse dermed.

DØREN TIL LYSET

Det guddommelige lys stråler ned i den materielle verden for at oplyse menneskehedens bevidsthed.

Lyset åbenbarer sig i syv stråler, ligesom regnbuens syv farver.

Den første erfaring hos et søgende menneske, som med sit hjertes nøgle har åbnet døren til sandhed på klem, er: Et nyt lys bliver virksomt i dets bevidsthed. Og hvad ser mennesket så?

Christian Rosenkreuz oplever denne situation i en drøm ved begyndelsen af sin vej til det kymiske bryllup. I denne drøm befinder han sig sammen med andre mennesker i en dyb, mørk skakt, hvor ingen kan se noget.

Pludseligt bliver skaktens dæksel skubbet til side, og lyset falder ind i skakten. Hele overlevelseskampens elendighed på bunden af skakten bliver nu åbenlys. Det går hulter til bulter, enhver tænker kun på sig selv.

Ovenfra bliver der sænket et tov ned, og det lykkes for nogle at klamre sig fast og lade sig trække op.

Syv gange kommer der et tov ned og bliver atter trukket op. Også Christian Rosenkreuz bliver reddet med et af tovene. Næppe ankommet foroven hjælper han selv med til at trække andre fra den mørke skakt op i lyset.

DE SYV STRÅLER

De syv tov er det guddommelige lys' syv stråler, der stråler ned i den dødelige natur for at oplyse menneskernes bevidsthed og forløse det evige i mennesket fra døden. Enhver af de syv stråler virker på en bestemt mennesketype. Det vil sige, ethvert menneske er i begyndelsen særlig modtagelig for et af det guddommelige lys' syv aspekter og kan blive berørt deraf.

Men efter berøringen skal gerningen så følge! Lystovet skal gribes og ikke atter gives slip på, for at bevidstheden kan hæve sig fra mørket i bundtheden til materien.

LYSERFARING

Denne drøm er en lignelse. Den, der engang har erfaret lyset i sig selv, vil ikke mere slippe det fra sit dybeste indre og gå videre på vejen. Han vil ligesom Christian Rosenkreuz erfare, at han dertil har brug for ledsagere – andre mennesker, der ligesom han er på vej til det kymiske bryllup og har brug for hans hjælp, således som hjælpen bliver ham til del.

DØREN TIL OPLYSNING

At besidde en oplyst bevidsthed er ønsket hos ethvert menneske, der går en spirituel vej. Men hvem kan hævde om sig selv: „Jeg er oplyst?” Hvem er overhovedet „Jeg”, og hvem eller hvad kan egentligt oplyses?

Mennesket iagttager først og fremmest verden via sansorganerne. Øjne, ører og de andre sanser meddeler deres indtryk til hjernen, hvor de bedømmes og indordnes. Derved medvirker intellekt og følelse ligesom ubevidste strukturer, som har ophobet sig som karma over mange inkarnationer og fordrejer horisonten. Dét, som man på grundlag af den sædvanlige bevidsthed anser som illumination og erkendelse, er derfor subjektivt, spekulativt, ofte forkert og i enhver hensigt begrænset.

MENNESKET SOM MIKROKOSMOS

Mennesket er imidlertid i sandhed et dobbelt væsen. Vor dødelige personlighed bærer et evigt princip i sig, Åndsgnisten, som, hvad angår dens egen natur, ikke kender nogle indskrænkninger og begrænsninger. Men Åndsgnisten er fanget i det dødelige legemes hjer te, som

ikke svarer til dens udødelige natur. Det er den sidste rest af det oprindeligt guddommelige menneske før dets nedsynkning ned til materiens verden med dens dennesidige og hinsidige sfærer. Det oprindelige menneske var et fuldstændigt mikrokosmos, en verden i det små, der åbenbarede sig i fuldkommen harmoni af Ånd, sjæl og legeme.

GNOSIS

Når personligheden åbner sit hjerte for lyset, så opvågner rosen, sjælens kraftcentrum, ud fra Åndsgnisten og sender sit lys til personlighedens bevidsthed.

Dette lys til erkendelse kommer ikke ind via sanserne og stiger heller ikke op fra den karmiske fortid. Dette lys har en helt anden kvalitet end forstand og følelse. Oplysningen ud fra hjertets rose fatter hele væsenet med kraften fra kærlighed og visdom. Det er dét, som de gamle indviede kaldte „Gnosis” – førstehåndserkendelse.

Et hjerte, som er oplyst ud fra kærlighed og visdom, er da også grundlaget for den videre vej til den næste dør.

*Den, som vil afkode sandheden i de hellige skrifter,
skal selv begive sig på sandhedens vej!
Begyndelsen på denne vej til „Diamantsjælen” ligger skjult i rosen.*

DØREN TIL SANDHED

Hvad er sandhed?

I „Evangeliet om det Fuldkomne Liv” bliver der berettet om en episode fra Jesu liv. Deri spørger en af disciplene Jesus: „Hvad er sandhed?” Jesus svarer:

„Den eneste sandhed har mange sider, og den ene ser kun den ene side, den anden en anden; og nogle kan se mere end andre, alt efter som det er givet dem. Se på denne krystal, hvordan det ene lys åbenbares i tolv facetter, ja, i fire gange tolv; og hver facet reflekterer en stråle af lyset; og når en betragter en facet og en anden en anden, så er det dog den samme krystal og den ene lyskilde, som skinner i dem alle. (...)
Således er det også med sandheden.

AT OPDAGE OG ERFARE SANDHEDEN

Menneskene og deres evne til at erkende aspekter af sandheden, er underkastet bestandig forandring. Men sandheden selv er evig og ukrænkelig. Den findes ene og alene i Gud.

For et spirituelt orienteret menneske er det derfor meningsløst at strides om sandheden i det ydre. Det drejer sig tværtimod om at opdage og erfare sandheden i sig selv som levende Gnosis!

Aspekter af sandheden meddeler sig til det søgende menneske i det omfang, som vedkommende åbner sig for Guds lys.

I lyset af den kærlighed og visdom, som stiger op fra hjertets rose, bliver sandheden om mennesket, dets oprindelse, dets tilstand som bundet til materien og dets sande bestemmelse mere tydeligt og mere klart skridt for skridt.

SANDHEDENS VIDNESBYRD

Mange mennesker har allerede gået vejen af deres guddommelige bestemmelse og har aflagt vidnesbyrd derom.

Således er folkeslagenes hellige skrifter opstået, hvori der blev overleveret aspekter af sandheden i deres tids sprog og i deres kulturkreds – for det meste meget tilsløret og ofte også forfalsket ved bearbejdnings- og oversættelser.

Også „Christian Rosenkreuz’ Kymiske Bryllup” er et tilsløret vidnesbyrd om sandheden. Den, som vil afkode det, må selv begive sig på vej!

Så bliver det åbenlyst, hvorledes vejen væk fra bundetheden til materien skal gås. Det er indvielsens vej.

I Vandmandens tidsalder er udviklingen af jeg-personligheden ikke mere målet for indvielsen, men opvækkelsen af den oprindelige sjæl, der vil forbinde sig med Ånden. Dertil hjælper „det levende vand” fra Aquarius, der bliver udgydt som stråling over menneskeheden.

DØREN TIL INDVIELSE

Indvielse betyder indtræden i en højere tilværelses- og bevidsthedstilstand. Hvad det konkret indeholder, afhænger af det respektive udgangspunkt, for der findes flere arter og mange trin af indvielse. Hvor står menneskeheden med dens bevidsthed i dag? Hvor stod den i fortiden, og hvor vil den stå i fremtiden?

Ved begyndelsen af det 21. århundrede, ved begyndelsen af Aquariustidsalderen, er menneskerne i de vestlige civilisationer jeg-bevidste og meget individualiserede. Det var ikke altid således. Hvis man ser tilbage i menneskehedshistorien, erkender man den lange vej og de mange etapers mål, som har ført til dette punkt.

Denne vejstrækning med dens gamle indvielsesformer tjente til udviklingen af den selvstændige personlighed. Den begyndte ved døren til den fremspirende selvbevidsthed i det primitive menneske og førte til den fuldstændigt individualiserede personlighed. Målet for etappen med individualisering er nu ikke blot nået for enkelte mennesker, men for menneskeheden som helhed.

Mennesket ved begyndelsen af Vandmandstidsalderen står ved afslutningen af en lang udvikling i materien med en bevidsthedstilblivelse, som ikke kan føre videre. Mennesket skal nu finde og gå gennem en ny dør!

TRANSFIGURATION

Den nye dør fører til det næste trin af indvielsen, til transfigurationen. Målet for dette trin er den bevidste overvindelse af materien ved hjælp af fødslen af en ny bevidsthedstilstand, som bliver ledt af sjæl og Ånd. Personligheden står ikke mere i midtpunktet, men sjæl og Ånd. Kimcellen til det er hjertets rose.

Den, der vil åbne døren til transfiguration, skal være rede til at efterlade sit gamle væsen, som har ført ham så langt som hertil. Ikke en yderligere tilspidsning af egocentriciteten og individualiseringen fører til transfigurationen – og disse ting fører heller ikke til en udvidelse af den tredimensionale bevidsthed – men overvindelsen af jeg-bevidstheden i det overpersonlige af Åndssjæleverdenen fører til transfiguration.

FORNYELSE AF ÅND, SJÆL OG LEGEME

På planet for sjæl og Ånd lever mennesket i enhed, frihed og kærlighed. Vejen til Åndssjæleverdenen er derfor en indre proces, som bliver gået i en gruppe. Mennesket lærer atter at arbejde skabende med lysets syv stråler som en tjener for verden og menneskehed. I tjenesten for mennesker opblomstrer hjertets rose syvfoldigt og fører til sidst til en fuldstændig fornyelse af hele væsenet ifølge sjæl, Ånd og legeme.

Katarernes Broderskab, som virkede i middelalderen i Sydfrankrig, kaldte indivielsens vej for „Stjernernes Vej”. Deri er der skjult en dyb sandhed. Den lyseste stjerne på vor nattehimmel er Sirius. Den gjaldt i de gamle ægyptiske mysterier som den til himlen opstegne gudinde Isis.

DØREN TIL EVIGHEDEN

*Hvor Ånd og materie mødes
i menneskets hjerte,
findes døren til evigheden.*

Evighedens liv er imidlertid ikke bestemt for den jordiske jeg-personlighed. Den er opstået af „stov“, udfra den tredimensionale verdens materie, i hvilken polariteten af dag og nat, fødsel og død, godt og ondt holder det altid værende kredsløb i stand. Den dødelige personlighed vil atter opløse sig deri, når dens tid er kommet.

UDØDELIGHEDEN TILHØRER ÅNDSSJÆLEN

Det udødelige, evige liv er bestemt for den „Anden“, om hvilken Johannes sagde: „Jeg skal gå under, den Anden bør vokse“. Den udødelige „Anden“ har ikke hjemme i modsætningernes verden, men stammer fra en højere naturorden, som befinder sig fuldkomment udenfor det dennesidiges og det hinsidiges begrebningsrænsninger. Det er Åndssjæle-verdenen, den evige naturorden, fra hvilken de menneskelige mikrokosmer har fjernet sig for lang tid siden.

Rosenkreuzere er mennesker, som har hørt den „Andens“ stemme i sit eget indre væsen og er på vej til den højere indvielse, vejen til Åndssjælen. Rosenkreuzerne kender lyset udfra indre erfaring og stræber efter det eneste liv, som bliver ledt af lyset fra sjæl og Ånd.

HIMMELSTIGEN

I Evangeliet om Det Fuldkomne Liv taler Jesus om discipelskabet:
„Vær tro mod det lys, som I har fået, indtil et højere lys skænkes jer.
Søg mere lys, og I skal leve i overflod.
Hvil ikke, inden I har fundet det.
Gud skænker jer alle sandheden ligesom en stige med mange trin til sjælens befrielse og fuldkommengørelse“.

Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole, Lectorium Rosicrucianum, er repræsenteret i mange lande med centre og konferencesteder, hvor elever og medlemmer regelmæssigt kommer sammen.

Den, der søger kontakt, er hjerteligt indbudt til at deltage i foredrag, informationsrækker og andre arrangementer. Datoerne for Danmark finder du på Internettet på adressen www.rosenkreuz.dk eller ved forespørgsel på nedenstående adresse.

Danmark

Det Gyldne Rosenkreuz' Internationale Skole
Lectorium Rosicrucianum
Søborg Hovedgade 119, 3. mf.
2860 Søborg
Telefon 60 77 12 56
E-mail: chr@rosenkreuz.dk